

ת"פ 52488/09/16 - מדינת ישראל נגד יוספי אלעד לוי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52488-09-16 מדינת ישראל נ' לוי

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוספי אלעד לוי

הנאשם

ב"כ המאשימה: גב' רינה לבוב, מתמחה

ב"כ הנאשם: עו"ד יעקב קמר

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירת זיוף מטבע פשוטה, לפי סעיף 477(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ובעבירת ניפוק מטבע מזויפת, לפי סעיף 479(2) לאותו החוק, בשל מעשים שביצע בשנת 2015. בחודש מרץ 2015 נפגש הנאשם עם אחר שזהותו אינו ידועה, וקנה ממנו 700 מטבעות מזויפים של עשרה ש"ח בתמורה לסכום של 2,000 ש"ח. בהמשך, ובמספר הזדמנויות שונות, השתמש הנאשם בחלק מן הכסף המזויף לצרכי מחייתו. ביום 13.04.15 החזיק הנאשם בביתו 100 מטבעות מזויפים של עשרה ש"ח וברכבו החזיק 16 מטבעות מזויפים נוספים.
2. הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום ביום 2.2.17, בדיון הראשון שהתקיים במשפטו, והורשע על פי הודאתו. הוריתי על הכנת תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם, אשר התייחס, על פי בקשת בא-כוחו, גם לשאלת אפשרות ביטול ההרשעה.
3. תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 07.09.17 מלמד כי הנאשם בן 22, רווק המתגורר בבית הוריו ועובד כמנהל סניף ברשת חנויות. הנאשם הוא הצעיר מבין שלושה ילדים במשפחה המנהלת אורח חיים נורמטיבי, ותואר כי בין בני המשפחה קיימים קשרים טובים, הגם ששירות המבחן התרשם מאידיאליזציה מסוימת של

מערכת היחסים המשפחתית. הנאשם סיים לימודי תיכון עם בגרות מלאה, שירת למשך שנה בצה"ל והשתחרר מטעמים בריאותיים. לאחר שחרורו השתלב בעבודה בתחום מערכות מיגון ולאחר מכן ברשת חנויות המשמשת גם זכיין של מפעל הפיס. בשל שביעות רצון ממוסר העבודה הגבוה שלו, קודם הנאשם תוך זמן קצר לדרגה של מנהל סניף. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה ובושה עליהם. להערכת קצינת המבחן, לצד טשטוש מסוים של חומרת מעשיו וקושי לראות את עצמו כעובר חוק, העמדתו לדין של הנאשם מהווה עבורו זעזוע וגורם המחדד גבולות בין המותר לאסור, וכיום הוא מגלה הבנה בנוגע לבעייתיות בהתנהלותו. לנוכח גילו הצעיר של הנאשם והיותו בתחילת דרכו בחיים, ועל מנת שלא לפגוע בעתידו המקצועי, המליצה קצינת המבחן על ביטול ההרשעה. כן המליצה לגזור על הנאשם שירות לתועלת הציבור בהיקף של 280 שעות, התחייבות וצו מבחן למשך שנה, לנוכח קיומה של נזקקות טיפולית והנכונות שהביע להשתלב בהליך טיפולי.

4. הטיעונים לעונש נשמעו ביום 12.9.17. המאשימה ביקשה להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה, לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם שבין חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות למספר חודשי מאסר בפועל, למקם את עונשו בתחתית מתחם העונש ההולם ולגזור עליו עונש של חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות. ב"כ המאשימה הדגישה את הערכים המוגנים על ידי העבירות שביצע הנאשם ואת קיומם של שיקולי גמול והרתעה לצד שיקולי השיקום.

5. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את מרבית המלצות שירות המבחן, להימנע מהרשעת הנאשם ולגזור עליו מבחן ועונש של שירות לתועלת הציבור, אך בהיקף מצומצם מזה שעליו המליצה קצינת המבחן, תוך שהדגיש את הכלל בדבר ענישה אינדיבידואלית, וטען כי מדובר בעבירה פעוטת ערך, שנעשתה באקראי, תוך ניצול הזדמנות ופיתוי רגעי שנקרו בפני הנאשם. ב"כ הנאשם הדגיש עוד את אורח חייו הנורמטיבי, ככלל, של הנאשם, טען שהתאמץ להתגייס לצבא חרף בעיה בריאותית ממנה סבל, וכשהשתחרר מיהר להתחיל לעבוד ועמד על טענתו כי פרנסתו תלויה בביטול הרשעתו, שכן מעסיקו הוא זכיין של מפעל הפיס, והסכם הזכינות כולל התחייבות של המעסיק שלא להעסיק עובדים בעלי רישום פלילי. עוד נטען, כי הרשעה פלילית עשויה לחבל באפשרויות עיסוק נוספות שהנאשם עשוי לרצות לעסוק בהן וכן למנוע ממנו לקבל אשרה לארצות הברית.

6. הנאשם בדברו האחרון אמר, כי מעשה העבירה היה בעבורו כישלון רגעי, כי מעולם לא תכנן להתפרנס בדרך זו אלא רצה לעבוד. הנאשם הוסיף, כי הוא מתכוון ללמוד ורואה בשירות לתועלת הציבור כהזדמנות לתרום לחברה ולא כעונש.

7. בתום שמיעת הטיעונים לעונש אפשרתי לב"כ הנאשם להגיש ראיות נוספות בדבר אפשרות פגיעת ההרשעה בעיסוקו של הנאשם. בהודעה שהוגשה ביום 17.9.17, הודיע ב"כ הנאשם, כי הנאשם למעשה אינו רק עובד של חנות שבעליה זכיין של מפעל הפיס, אלא שהוא עצמו בעל הזיכיון, ואף צירף חלק מההסכם למתן זיכיון שנחתם בין החברה שבעלותו של הנאשם לבין מפעל הפיס, במועד שאינו מצוין על המסמכים שצורפו. במסגרת זאת נטען, כי קיימת סכנה ממשית שהסכם הזכינות יבוטל על ידי מפעל הפיס, אם יתקבל דיווח על חקירה או חשדות המתנהלים נגד הזכיין, קל וחומר אם יורשע, וכי הרשעה מהווה, אם כן, סכנה ממשית לפגיעה בהמשך עיסוקו ובפרנסתו של הנאשם.

8. לאחר שניתנה ההחלטה בערעור על החלטתי בבקשת פסלות שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם (ע"פ 8729/17 לוי

נ' **מדינת ישראל** (15.11.17), אפשרתי לב"כ המאשימה להשלים טענותיה ביחס להסכם הזיכיון שהוגש, ואף אפשרתי לב"כ הנאשם להגיב להשלמת הטיעון.

9. בהשלמת הטיעון מטעם המאשימה נטען, כי הסכם הזיכיון מלמד שהרשעה לא תוביל באופן וודאי לביטול הזיכיון, שכן לא נאמר בו שהרשעה יוצרת בהכרח מניעה מטעם אחד הגורמים המוסמכים. עוד נטען, כי לא פורט איזה מהגורמים המוסמכים עשוי לשלוח למפעל הפיס הודעה בדבר מניעת התקשרות עם הנאשם. על כן, משלא הוכחה, לשיטתה, אפשרות לנזק קונקרטי, ביקשה המאשימה להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה.

10. בהשלמת הטיעון מטעם הנאשם נטען, כי עמדת המאשימה תוביל לכך שהנאשם יאבד את עבודתו, לא יתאפשר לו להתפרנס בכבוד ולשלם מיסים. עוד נטען, כי מדובר בעבירה שאינה כה חמורה, כי קיימות נסיבות מקלות לרוב וכי אין בעמדת המדינה טיעון משכנע מדוע להימנע מהדבקת און קלון לנאשם למשך שנים רבות ומפגיעה בעתידו, לצד הפגיעה הקונקרטית בפרנסתו. ב"כ הנאשם שב והדגיש, כי הנאשם לא זייף בעצמו את המטבעות אלא רק רכשן והשתמש בהן, רווחו היה מועט ומאז לא ביצע כל עבירה. מנגד, הרשעה תביא לפגיעה בפרנסתו, תגרום לו נזק כלכלי ארוך טווח ותפגע בהתפתחותו בעתיד, על רקע רצונו ללמוד ולרכוש השכלה. עוד נטען, כי עיון בהסכם הזיכיון מלמד כי הרשעתו של הנאשם תוביל בהכרח למתן הודעה בדבר מניעת התקשרות עם הנאשם מטעם הגורמים המוסמכים, ולא רק שתוביל בהכרח לביטול הזיכיון, אלא תחייבו בתשלום הפיצוי המוסכם. נטען, כי ההנחה שהגורמים המוסמכים לא ישלחו הודעת מניעה היא בגדר היתממות, וכי השלכותיה של ההרשעה ברורות וידועות מראש. ביחס לענישה נטען, כי אין הבדל גדול בין עבודות שירות לשירות לתועלת הציבור, ולעיתים שירות לתועלת הציבור עשוי אף להיות קשה יותר. בהמשך הוגשה בקשה נוספת מטעם הנאשם להסתפק בעונש שירות לתועלת הציבור עליו המליץ שירות המבחן או לצמצם את משך עבודות השירות למינימום האפשרי, בשל הפגיעה המשמעותית שעשויה להיגרם לנאשם במסגרת עיסוקו אם ייגזרו עליו עבודות שירות לתקופה משמעותית.

11. חוות דעת הממונה על עבודות השירות שהוגשה בעניינו של הנאשם קובעת כי הנאשם כשיר לרצות עונש זה.

סוגיית ביטול ההרשעה

12. בבוא בית המשפט לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם שאשמתו הוכחה, עליו לבחון התקיימותם של שני תנאים מצטברים, כפי שנקבע בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "**הלכת כתב**"). התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; התנאי השני הוא, כי ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

13. הערך המוגן בעבירות בהן הורשע הנאשם מתבטא בפגיעה בכלכלת המדינה. יצירה של כספים מזויפים והכנסתם למחזור מקימות מצג שווא שיש בו כדי להביא בעקיפין לירידת ערכו של המטבע (ראו רע"פ 523/13 **שלום דזנשווילי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.08.15) (להלן: "**עניין דזנשווילי**"). המחוקק ראה חשיבות יתרה לייחד עבירה מיוחדת לזיוף מטבע (כמו גם לעבירת זיוף שטר; ראו סעיף 462 לחוק העונשין), והעמיד את העונש בגין עבירות אלו על שבע שנות מאסר. בעניין זה נקבע בעפ"ג (ת"א) 15156-08-14 **מדינת ישראל נ' משה**

"...לא בכדי ייחד המחוקק עבירה ספציפית לזיוף מטבעות. מטבעות הן חלק מן הביטוי לריבונותה של מדינה, הם אחד הסמלים לריבונות זו. לא הרי זיוף מטבע כזיוף מסמך אחר כלשהו, כך ראה זאת המחוקק וכך יש לראות זאת. עוד נדגיש כי המחוקק ראה לנכון למתוח קו משווה בין מי שביצע את העבירה עד תומה, לבין מי שרק התחיל לבצע את העבירה בשל הסיכון הכבד הגלום בעבירה זו. ללמדך עד כמה חשוב המאבק בעבירה מסוג זה. עונש המאסר שקצב המחוקק לצידה של עבירה זו הוא 7 שנים ואף זאת ולא בכדי. לפיכך נקודת המוצא כאשר מדובר בזיוף מטבעות צריכה להיות נקודת מוצא מחמירה המשקללת את משמעות החדרת כסף לא חוקי למחזור הכספים של המדינה".

14. שקלתי את העובדה, כי הנאשם לא עסק בייצור המטבעות המזויפים, אלא קנה אותם מאחר, אך אציין, כי המחוקק קבע עונש זהה למזייף המטבעות ולרוכש אותם.

15. בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך להחמיר בענישה בעבירות זיוף כסף, ועל הצורך לתת את הבכורה לשיקול ההרתעה. כך לדוגמא נקבע בע"פ 189/87 מדינת ישראל נ' ציאושוילי (24.03.88):

"אכן מדיניות הענישה ההולמת שעל בית המשפט לנקוט בה, נוכח הישנותן של עבירות כאלה, כשהפיתוי לעבור אותן גדול בשל הרווח הכספי העשוי לצמוח מהן, חייבת ליתן לגורם ההרתעה את המשקל העיקרי בשיקולי הענישה. גישה סלחנית לא תשרש את התופעה ולא תעמוד כמחסום בפני הפיתוי לעבור את העבירה."

16. אמנם, פסקי הדין שנזכרו לעיל עוסקים בעבירות זיוף מטבעות ושטרות בהיקפים גדולים במידה רבה מהיקף העבירות שביצע הנאשם, ולא הובאו אלא רק כדי לעמוד על עקרונות הענישה ביחס לעבירות שביצע הנאשם. לצד זאת, קשה לקבל את הטענה, כי רכישתם של מטבעות מזויפים בשווי של 7,000 ₪ והכנסתם לשוק של מטבעות מזויפים בשווי של כ- 6,000 ₪ מתוכם, הוא מעשה פעוט ערך שמידת חומרתו זניחה.

17. מתוך עובדות כתב האישום עולה כי הנאשם עשה שימוש במטבעות המזויפים שרכש במספר הזדמנויות לצורך מחייתו. מדובר במעשים שנמשכו על פני פרק זמן, שלאורכו היה בידי הנאשם להפסיק את ביצוע העבירות. עובדות אלה שוללות מן המעשים אופי של "מעידה חד פעמית" או כניעה לפיתוי רגעי.

18. בנסיבות פחותות בחומרתן קבע בית המשפט המחוזי ביחס לסטודנט למשפטים, שההשלכות האפשריות של הרשעה על עתידו ידועות, ואשר הפיץ מטבעות מזויפות בהיקף של מאות בודדות של שקלים, כי חומרת העבירה אינה מאפשרת קבלת המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו (ע"פ (ירושלים) 41120-06-13 סרודי נ' מדינת ישראל (לא פורסם 16.9.13)).

19. מכלול הנסיבות שפורטו, לצדה של ההלכה הפסוקה, מוביל למסקנה כי אין מתקיים התנאי הראשון שנקבע בהלכת כתב, ונסיבות ביצוע העבירות אינן מאפשרות להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

20. למעלה מן הצורך, אתייחס לשאלת התקיימותו של התנאי השני, שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם. בית המשפט העליון עמד על כך שבמסגרת תנאי זה אין להסתפק בתרחיש תאורטי ויש להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי, אשר צפוי לנאשם עקב הרשעתו בדין (ראו לדוגמה רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.01.15)).

21. על זכיין של מפעל הפיס, לעמוד בתנאים מסוימים, שלא ברור האם העדר עבר פלילי הוא אחד מהם (ראו סעיפים 47-48 להודעה על מתן היתר למפעל הפיס מכח סעיף 231(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (ילקוט הפרסומים 6398 (1.4.16)), ואולם מאחר ואחד התנאים הנדרשים הוא היוועצות במשטרת ישראל, יש להניח, במידה רבה של סבירות, כי העדרו של עבר פלילי הוא, לכל הפחות, תנאי המעניק למפעל הפיס שיקול דעת שלא להתקשר בהסכם הזיכיון או להפסיקו.

כללים אלה באים לביטוי גם בסעיף 3.6 להסכם הזכינות של החברה שבבעלותו של הנאשם עם מפעל הפיס הקובע :

".. מובהר כי ככל שתתקבל במפעל הודעה בכתב מאת איזה מהגורמים המוסמכים כי קיימת מניעה להתקשר עם הזכיון בהסכם הזיכיון ו/או להמשך ההתקשרות בהסכם הזיכיון, לרבות, אך לא רק, מניעה הנובעת מחשדות ו/או חקירה מתנהלת כנגד הזכיון ו/או כנגד המפעיל המורשה ו/או עוזר הזכיון ו/או כנגד בעלי המניות ו/או מנהלי הזכיון בכלל ובעניינים הנוגעים לעיסוק של המפעל בפרט ו/או מניעה הנובעת מטעמים של שמירה על שלום הציבור ובטחונו....יבטל המפעל את הסכם הזיכיון..."

22. הנה כי כן, הראיות שהוצגו מטעם ההגנה מלמדות, כי קיים סיכוי ממשי שהרשעת הנאשם עשויה לפגוע באפשרותו להוסיף ולשמש כזכיון של מפעל הפיס. כאן המקום לציין כי הגם שמנוסח ההסכם שהוגש לא ברור מתי הוא נחתם, ניתן להסיק מתוך תסקיר המבחן כי הוא נחתם לאחר שהנאשם ביצע את העבירה ונפתחה החקירה, וייתכן אף שלאחר הגשת כתב האישום, ואף על פי כן ההסכם נחתם בלא שנתקבלה הודעת מניעה מטעם איזה מהגורמים המוסמכים.

מכל מקום, אני סבורה כי אף אם יש להניח שהרשעת הנאשם תוביל את הגורמים המוסמכים לשקול בשנית את האפשרות ליתן הודעת מניעה בעניינו של הנאשם, אין בכך הצדקה להימנע מהרשעתו; העבירה שביצע הנאשם היא רלבנטיות לתחום עיסוקו כזכיון של מפעל הפיס, המעביר תחת ידיו סכומי כסף גדולים. מידע בדבר ביצוע עבירה זו הוא מידע רלבנטי למתן הזיכיון שבו מחזיק הנאשם, וראוי כי יובא במכלול השיקולים של הגורמים הרשאים לשקול אותם. הסתרת מידע זה בדרך של הימנעות מהרשעת הנאשם, אינה ראויה.

23. לנוכח האמור לעיל, וגם לאחר שנתתי דעתי ליתר הנסיבות ובהן חרטתו הכנה של הנאשם על ביצוע העבירות, שאיפתו לקיים אורח חיים נורמטיבי, ללמוד ולרכוש השכלה ולגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות וכעת, מצאתי כי המקרה שבפניי אינו נמנה על אותם מקרים נדירים וחריגים המצדיקים את ביטול הרשעתו של הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

24. בשים לב לערכים המוגנים שפורטו לעיל, לסכום הכסף שאליו מתייחסות העבירות, לעובדה כי אין מדובר במעידה חד פעמית ולכך שהנאשם הצליח להכניס חלק ניכר מתוך הכספים המזויפים שהיו ברשותו למחזור השימוש, מידת הפגיעה בערכים המוגנים באמצעות העבירות היא בינונית.

25. בחינת מדיניות הענישה בעבירות שבוצעו בנסיבות דומות ובהיקפים כספיים דומים, מלמדת כי, ככלל, נגזרו עונשי מאסר בפועל או בעבודות שירות לצד מאסרים מותנים וקנסות. ראו למשל ת"פ (שלום ת"א) 1035-04-10 **מדינת ישראל נ' חורי ואח'** (20.9.12); ת"פ (שלום רמ') 8810-06-09 **מדינת ישראל נ' אמנו** (21.06.10); ת"פ (שלום נתניה) 3426/02 **מדינת ישראל נ' חרדון** (9.7.03); ת"פ (שלום נצ') 2221/07 **מדינת ישראל נ' תותניג'יאן** (25.2.09).

26. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם בעבירות שבוצעו בנסיבות שבהן הורשע הנאשם מתחיל ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ומגיע עד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי וקנס כספי.

27. קיימת חשיבות להטלת עונש כספי בשיעור שיהיה מותאם לטובת ההנאה שהופקה מן העבירות, שכן ענישה כזו נועדה לשמוט את הקרקע תחת הכדאיות הכלכלית שבביצוע העבירות (ראו ע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל** (29.12.15) בפסקה 116 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן עמ' 692).

עם זאת, בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין, בקביעת מתחם הקנס ההולם, יש להתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם כפי שמשתקף במקרה דנן מתוך תסקיר שירות המבחן. לפיכך אני קובעת כי מתחם הקנס ההולם הוא בין 5,000 ₪ ל- 7,000 ₪.

קביעת העונש המתאים לנאשם

28. לזכות הנאשם יש לזקוף את גילו הצעיר, 22 שנים ואת העדרה של מעורבות נוספת בפלילים. עוד יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה, כי הודה במעשים מיד בפתח ההליך המשפטי, ואף שלא הובטח לו דבר.

29. לצד החיסכון בזמן השיפוטי שהביאה עמה הודאתו של הנאשם, יש בה גם היבט של לקיחת אחריות על המעשים. מתוך תסקיר המבחן ניכר, כי הגם שהנאשם צמצם מעט את חומרת המעשים והתקשה לראות את עצמו כעובר חוק, נטילת האחריות מצדו והחרטה שהפגין הן כנות ואמיתיות וכי ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מחדד גבולות

ומרתיע.

אף אני התרשמתי מכנות חרטתו של הנאשם על מעשיו. באלה יש כדי לצמצם עד מאד את החשש כי הנאשם ישוב ויהיה מעורב בפלילים, ומשקלם של שיקולי ההרתעה האישית בעניינו (להבדיל משיקולי הרתעת הרבים) נמוך.

30. כפי שעולה מתוך התסקיר, הנאשם הוא צעיר העובד כעת לפרנסתו, שואף לקיים אורח חיים נורמטיבי ויצרני, לרכוש השכלה ולהתקדם בחייו, והוא נכון אף להיעזר בגורמים טיפוליים על מנת לבחון את שעמד בבסיס מעשיו בעת ביצוע העבירות הפליליות. עובדה זו, כמו יתר הנסיבות האישיות שצוינו, מובילות למסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם.

אכן, הציפיה היא כי הנאשם לא ישוב לבצע את העבירות ואולם לא מצאתי כי בנסיבות שפורטו, כי גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם יש בה כדי לפגוע בציפיותיו ושאפיותיו של הנאשם לקיים אורח חיים נורמטיבי, ולא מצאתי הצדקה, חרף קיומם של שיקולים רבים לקולא, לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. עם זאת, בקביעת היקפו של הרכיב העונשי המוחשי, אשקול את מידת הפגיעה שעשויה להיגרם לעיסוקו ופרנסתו של הנאשם עקב העונש.

31. לנוכח האמור לעיל אני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. שבעים וחמישה ימי מאסר שירוצו בעבודות שירות החל מיום 20.2.18, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

ב. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום שלא יעבור עבירה לפי סעיף 462 או 464 או 465 או אחת העבירות שבסעיפים 471 - 479 או 481 או 482 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ג. קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 25.1.18.

ד. צו מבחן למשך שנה מהיום. הוסברה לנאשם חובתו לשתף פעולה עם שירות המבחן, וההשלכות האפשריות של אי שיתוף פעולה כאמור.

32. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

33. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' טבת תשע"ח, 19 דצמבר 2017, בנוכחות הצדדים.